

NAZIMA PATHAN

DROMEN JAGERS

DE BIBLIOTHEEK VAN VERGETEN DROMEN

DROMENJAGERS I

UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

Proloog

Het was middernacht toen ze hem te pakken kregen.

De boze droomdraden kronkelden, kolkten, ziedden. Ze vochten wild om te ontsnappen uit het glas waarachter ze opgesloten zaten.

De indringer hield zich in de schaduwen verborgen, trok de dop van het flesje en keerde het om, zodat de nachtmerries eruit konden komen. Vakkundig gedestilleerde nachtmerries, die grommend als woeste beren over elkaar heen glibberden om zich snel uit het vuile, grijze flesje te bevrijden. Sissend en scheldend dropen ze als een olievlek op het zachte tapijt onder een breed, mahoniehouten bed. Ze kropen kronkelend over de getufte wol. Ze slingerden zich als slangen omhoog langs

de bewerkte houten poten van het bed en omsingelden de slapende gestalte van Ganipal de Derde, koning van Ratnagar, geliefd bij zijn volk en gevreesd door zijn vijanden.

Het waren wrede droomdraden, hongerig op zoek naar hun doel, met hun puntjes in de lucht gestoken om te voelen waar ze heen moesten. Al snel bereikten ze de koning, die onrustig lag te slapen op zijn zachte, zijden matras.

De klok boven de deur sloeg twaalf keer en de wijzers kwamen bij elkaar in een noodlottige omhelzing. Precies op dat moment wikkelde de donkere schaduw van een nachtmerrie zich om de koning heen. De spookachtig groene draden smolten weg in zijn hoofd en fluisterden hem dreigende dingen in over pijn, leed en dood.

De koning werd in één keer ondergedompeld in de verschrikkingen van duizend spoken tegelijk en kon niet ontsnappen, niet wakker worden. Hij kon alleen maar woelen en kreunen.

De indringer sloop naar een spiegel achter de deur en haalde een lang, dun voorwerp tevoorschijn. Aan het uiteinde van de donkere, ebbenhouten steel zat een verweerde, metalen haak. Die fonkelde toen hij in een cirkel voor de spiegel werd rondgezwaid. Het spiegel-

glas veranderde in een rimpelende vloeistof en daarachter kwam een verborgen wereld in beeld. Na een korte blik op de slapende, zwoegende koning stapte de indringer zachtjes door de spiegel heen de kamer uit.

De oude koning ademde snel bij alle verwrongen beelden uit zijn heden en verleden die hem kwelden. De nachtmerries klauwden op hem in, vermorzelden zijn hoop, ranselden zijn geest af en knepen zijn ziel uit. Zwak als een haas tussen de dichtklappende kaken van een vos maakte de koning zich op voor het einde.

Maar de dosis van de nachtmerrie was deze keer nog niet hoog genoeg om hem te doden.

De volgende keer zouden ze de klus afmaken.

HOOFDSTUK I

De dromenjacht

In de Citadel jagen we.

Dromen zijn onze prooi. Als we ze vangen voordat ze wegsmelten in het maanlicht, kunnen ze opnieuw worden gebruikt en met veel winst worden verkocht. Mijn familie jaagt al generaties lang op dromen. We vangen ze als ze wegsluipen en we slaan ze op in onze torenhoge, schitterende bibliotheek. Daar staan ze op bomvolle planken te glimmen van belofte. De kostbare inhoud is geconserveerd en geclassificeerd, klaar om gebruikt te worden in een nieuw verhaal voor een nieuwe geest. De dromers dromen en de slapers betalen ons goed.

Als de Bibliotheek van Vergeten Dromen het brein

van de Citadel is, is de Spiegelhal het kloppende hart. Het is een rond gebouw zonder ramen, waar we in ploegen werken om de hele aardbol af te speuren naar vergeten dromen. We jagen altijd met zijn tweeën. De een zoekt de weg, en de ander vangt de prooi, draait de droomdraden om een haak met een lange steel en stopt ze in een flesje.

Ik wurm me door de rij heen naar Rafi, mijn jachtgenoot. In zijn vorige leven noemden ze hem straat-schoffie, zakkenroller of vechtersbaas, maar hier in de Citadel is hij gewoon een van de vele leerlingen die zich van jager proberen te ontwikkelen tot curator en droomontwerper.

De bibliothecaresse kijkt me over haar bril heen aan. Ze heeft zachte ogen, bewolkt door de dromen die ze in de loop van vele jaren heeft verzameld en gesorteerd, maar aan haar korte knikje zie ik dat ze me herkent. Achter haar hangt een rek vol sleutels, klaar om de poorten te openen naar de dromen waarop we vanavond zullen jagen.

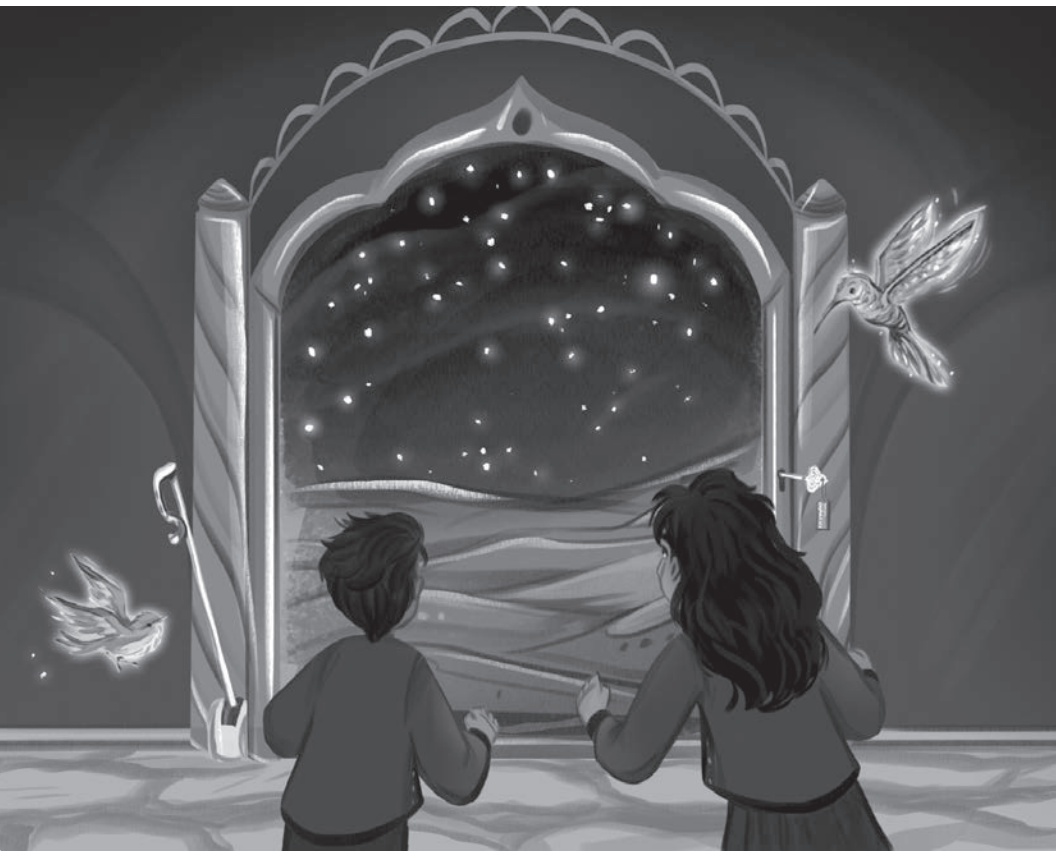
‘Je naam?’ Ze tikt met haar gelakte vingernagels op de balie.

‘Malou, Mimi.’ Ze weet wie ik ben, maar ik speel het spelletje mee. Ik ging al ’s nachts op jacht toen ik nog niet eens kon lopen.

De oude vrouw snuift en schuift een sleutel over de balie. Op het etiket staan in gouden inkt coördinaten gekrast.

Breedtegraad 27° 28' 10". Lengtegraad 70° 37' 18".

Ik sluit mijn hand om het koude metaal. De sleutel is zwaarder dan hij eruitziet en er staan toverformules in gegraveerd. Rafi loopt snel voor me uit en duikt in de atlas als we bij onze werkplek aankomen, en ik steek de sleutel in een slot dat in de lijst van onze spiegel is verwerkt. Als ik de sleutel omdraai, geeft een reeks klikjes

aan dat onze bestemming is ingevoerd en het portaal klaarstaat. Ons spiegelbeeld vervaagt en er komen bewegende schaduwen in beeld.

In de spiegel is de hemel een donkere inktplas met een glinsterende baan sterren erin. Het is helemaal onbewolkt, helemaal helder, perfect om dromen te jagen. Rafi duwt de hendel van onze spiegel naar beneden en ons gezichtspunt zakt dichterbij naar de grond toe. Golvende zandduinen liggen verspreid in een verlaten landschap.

Lalu, mijn droomwezen, fladdert rond om mijn hoofd. Ze is opgewonden en gespannen. Haar kolibrievleugels zijn diep azuurblauw; achter in haar nekje heeft ze gouden en roze vlekken.

‘Dat is een woestijn,’ zegt Rafi.

‘Zou het, met al dat zand?’

‘Wijsneus.’ Hij draait aan de hendel en ons uitzicht over het land achter de spiegel verschuift. ‘De Thar-woestijn. In het noorden van India.’

‘Ben je daar geweest?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Verder van Mumbai kun je bijna niet komen,’ zegt hij.

Terwijl we over het zand turen vraag ik me af hoe we hier een levend wezen moeten vinden, laat staan een droom.

‘Daar!’ Rafi laat onze spiegel naar beneden inzoomen, naar een rode en oranje vlek in de verte: de nasmeulende kooltjes van een kampvuur. In het schemerlicht zie ik een groepje tenten en dommelende kamelen. Een wachtpost zit met zijn hoofd tegen een stapel stoffige reistassen geleund. Hij beweegt zich niet, maar af en toe zakt zijn slaperige hoofd scheef en schrikt hij weer wakker.

‘Die daar?’ vraag ik, maar Rafi schudt zijn hoofd.

‘De kameel?’ Ik grinnik en hij geeft me een stomp tegen mijn arm.

‘Kijk.’ Hij wijst naar de hoek rechtsonder in de spiegel.

Het enige wat ik zie is een in duisternis gehulde tent. ‘Zeker weten?’

Rafi bijt op zijn lip en stuurt onze spiegel het kamp door. Het amberkleurige licht van het vuur maakt plaats voor duisternis. De vorige paar keer heeft Rafi het niet zo goed gedaan. Hij is heel goed in het opsporen van dromen, maar minder in het binnenhalen ervan. Daar heb je een zekere fijngevoeligheid voor nodig, en het is erger om er eentje te verliezen dan er geen te vinden. Na drie mislukte jachtpartijen word je uit het opleidingsprogramma gezet.

‘Zie je hem nu?’ Rafi wijst naar een lichtsliert die

de tent uit komt kronkelen. De sliert heeft een zachte, gespikkelde, gouden kleur en maakt wiegende, rollende bewegingen. De punt wriemelt speels omhoog, alsof hij de nachtlucht opsnuift. Ik weet dat dromen zich uitrollen als ze uit de herinnering verdwijnen, maar deze heeft zijn perfecte spiraalvorm nog, alsof hij nog maar net uit het hoofd van de dromer is ontsnapt.

Ik ga met mijn vinger over de classificatietabel in mijn exemplaar van *Dromenjagen voor beginners*.

Kleur: goud... Vorm: spiraal... Beweging: speels...

‘Een vers, eerstegraads droomfragment,’ zeg ik. ‘Zeldzaam als een vliegend paard.’

Lalu kijkt vanaf mijn schouder mee. Haar vleugeltjes trillen af en toe van opwinding. Rafi’s droomwezen is een tjiftjaf. Net als haar mens is Mithi vriendelijk, heeft ze bijna altijd honger en praat ze aan een stuk door. Ze gaat op onze spiegel zitten, kwettert en wiebelt met haar staart. Ik haal alvast de dop van een flesje om de droomdraad in op te sluiten als we die gevangen hebben. Als we eropaf gaan, blaast een windvlaag het draadje een stukje bij ons vandaan. Hij trilt en dreigt zich te ontrollen.

‘Komt goed, Mimi!’ Rafi beweegt de hendel, maar hij duwt te hard. De spiegel schokt en we zijn het zicht op het kamp kwijt.

‘Rustig.’ Ik neem de besturing van hem over en probeer ons weer in het midden te krijgen. Ik zoom omhoog en breng het portaal terug naar de originele coördinaten. Niets.

Dan zie ik...

Ja! We kunnen dit nog redden.

We gaan er snel op af. Deze keer stuur ik. De droom fonkelt alsof hij de spiegel kan voelen en mijn hele buik zit vol zenuwen. Rafi houdt zijn dromenhaak vlak bij de spiegel en beweegt hem in een cirkel over het glas, dat in een rimpelende zilveren vloeistof verandert. Als we dichterbij het portaal komen, krijg ik kippenvel op mijn armen van de koude nachtlucht uit de woestijn.

‘Beweeg je als een geest,’ zeg ik.

Ik hou mijn adem in als de sliert naar ons toe zweeft. Rafi steekt zijn dromendraaiershaak door de spiegel, draait met zijn hand en heeft een kronkel van de droom te pakken.

‘Goed zo, en nu binnenhalen,’ zeg ik. ‘Rustig... Je kunt het.’

‘Ja?’

Ik knik en glimlach naar hem.

‘Ja, het gaat lukken,’ zegt hij.

Het gaat niet lukken.

Zijn hand beeft als er een droomtechnicus langsluipend loopt.

Hij is zenuwachtig.

De droom trilt... Mithi vliegt rond de spiegel en ik stuur haar weg. We kunnen nu geen afleiding gebruiken. Maar het is al te laat. De gouden droomdraad begint te trillen en uit elkaar te rafelen. De moed zakt in mijn schoenen als hij zich uitrolt, wegglijdt en aan de andere kant van de spiegel uit de lucht naar beneden dwarrelt, steeds verder omlaag. Hij versplintert en valt in ontelbare stukjes uit elkaar, tot hij, *poef*, weg is.

Alsof hij er nooit is geweest.

Het spiegelportaal voelt dat de droom is verdwenen en keert terug naar de startinstellingen. Het glas om Rafi's dromenhaak wordt weer vast. Als hij de haak eruit probeert te trekken zit het uiteinde klem, gevangen als een boomtak in een dichtgevroren vijver.

Hij kijkt me met opengesperde ogen aan. 'Ik krijg hem er niet uit!'

Ik veeg mijn voorhoofd af. Als we een andere droom kunnen vinden gaat het portaal weer open en komt de haak los. Maar voor ik de sleutel opnieuw in het slot kan steken, raakt Rafi in paniek. Hij rukt aan de steel van zijn haak.

'Nee, niet doen, zo gaat...' De rest van mijn zin gaat

verloren als ik van schrik naar adem hap. Er verschijnt een barst in de spiegel. Dan nog een. Er komen er honderden bij, een spinnenweb in het spiegeloppervlak. Stukjes spiegelglas beginnen uit de lijst te zakken en te vallen. Ze kletteren in een symfonie van rinkelend glas op de stenen vloer van de Spiegelhal.

De kinderen om ons heen stoppen met jagen. De zaal zoemt van hun gefluisterde vragen en hun medelijdende, verbaasde blikken.

Mijn gezicht wordt rood. 'Snel, we moeten dit opruimen.' Ik raap een paar grote scherven op, maar ik weet dat het geen zin heeft. De technici houden alles wat we doen in de gaten en het zal niet lang duren voordat het nieuws boven is.

Ik bal mijn vuisten als ik een paar andere leerlingen, Deena Dilsay en haar bijdehante vriendinnetjes, hoor giechelen. Rafi zoekt een bezem om het glas op te vegen, maar we verstijven allemaal als we haar horen.

Klik, klak.

Ze komt eraan.

Klik, klak.

De andere kinderen gaan snel verder met jagen en doen alsof ze het druk hebben. Ze richten al hun aandacht op hun eigen spiegels, niet op de scherven van de onze.

De voetstappen worden harder en tante Moyna komt gehaast naar binnen lopen, op de voet gevolgd door haar troep droomtechnici. Boven hen cirkelt een zwerm fladderende droomwezens rond, raven en kauwen met een voorkeur voor rauwe dromen en koude gevoelens. Ze gaan recht op onze werkplek af.

‘Ik zeg wel dat het mijn schuld was,’ zeg ik en ik schraap mijn keel.

‘Echt niet,’ fluistert Rafi. ‘Dat laat ik niet gebeuren.’

Ik schud mijn hoofd en ga voor hem staan. Gelukkig ben ik een halve kop groter.

‘Hmmm...’ Tante Moyna staat voor onze werkplek en schopt tegen de glasscherven. Ze heeft haar haar in een strakke knot, waardoor haar scherpe gezichtstreken nog strenger lijken.

‘Dit is niet wat je denkt –’ begin ik, maar tante Moyna tilt haar hand op en mijn maag verkramppt.

Ze bukt zich om Rafi’s gevallen dromenhaak op te rapen. Als ze weer rechtop staat, schuift ze haar bril hoger op haar neus en leest ze de naam aan het uiteinde van de haak.

‘Nou, dat verbaast me niet, Rafi. Je bezorgt me al last vanaf het moment dat ik je in de Citadel heb uitgenodigd.’

Mijn tante zegt altijd dat weeskinderen beter met

dromen kunnen omgaan omdat ze zelf geen hoop of dromen meer hebben. Daarom heeft ze een heleboel weeskinderen van buiten naar de Citadel gehaald. Ze belooft ze een thuis en goed eten, maar er komt wel een flinke dosis discipline en angst bij kijken. Eerlijk gezegd zijn de meesten net zo goed als oudere jagers die hier geboren en getogen zijn.

‘Het kwam door mij,’ zeg ik.

Mijn tante perst haar lippen op elkaar en Rafi doet zijn mond al open om iets te zeggen, maar ik schud mijn hoofd. Tante Moyna is mijn vader opgevolgd als hoofd van de Bibliotheek van Verboden Dromen toen mijn ouders in de gevangenis werden gezet. Ze is dus niet alleen mijn baas, maar ook mijn verzorger.

‘Je weet heel goed, Mimi, dat Rafi’s haak niet op jou reageert, want je hebt geen bloedband met hem.’ Ze zwaait met haar hand over de puinhoop voor ons. ‘Deze knoeiboel is helemaal de schuld van je mededromenjager.’

‘Hij is nieuw. Ik had de leiding moeten nemen.’

Tante Moyna negeert me en bukt zich, zodat haar gezicht even hoog is als dat van Rafi. Hij laat zich niet uit het veld slaan en kijkt haar uitdagend aan. Ik leg mijn hand op zijn schouder om hem te waarschuwen, maar hij schudt hem eraf.

‘Bij nader inzien ben je misschien toch alleen geschikt als kruimeldief.’

Rafi kijkt boos. ‘Ik moest voor mezelf zorgen!’

Ik steek mijn hand uit om hem te kalmeren als een van de technici hem bij zijn arm pakt. Ze heeft een opvallende witte streep in haar haar, alsof iemand er met krijt overheen is gegaan. Ik doe een stap achteruit als ik haar naamkaartje zie:

Suri Ganatry, Senior Toezichthoudend Technicus.

Technici zijn toezichthouders van treurnis, hoeders van haat. Zelfs Deena’s grijns is verstart van schrik.

‘Laat me los!’ Rafi kronkelt en krimpt in elkaar van de strakke greep om zijn arm. Maar Suri blijft als een kreeft in hem knijpen. Haar raaf krast van plezier.

‘Stil, Carab.’ Tante Moyna haalt uit naar Suri’s droomwezen. Als hij wegfladdert, richt ze haar aandacht weer op Rafi. ‘Misschien heb jij een bezoekje aan het dromenlaboratorium nodig.’

Er gaat een rilling van angst door de zaal. Uit het dromenlaboratorium komt niemand terug zoals die was.

‘Tante Moyna, alsjeblieft...’ Mijn keel is zo droog dat ik bijna niets kan uitbrengen.

Ik mag Rafi graag. Hij is een beetje onhandig, maar hij doet zijn best. En hij komt in verzet als sommige

andere kinderen zeggen dat ik net zo'n verrader ben als mijn ouders, ook al is hij kleiner dan ik.

Mijn tante tilt haar hand op. 'Je mag hem loslaten, Suri.'

De vrouw ontspant haar greep en Rafi trekt zich los. Hij wrijft over zijn schouder en zijn ogen schieten vuur naar de technicus.

'Luister,' zegt tante Moyna. 'De spiegel is een kostbaar werktuig. Een portaal is geen speelgoed om mee over de wereld te zwerven.' Ze draait zich met gefronste wenkbrauwen om naar Rafi. 'Zie dit maar als je laatste waarschuwing. Geen nieuwe kansen meer, geen smoesjes.' Ze pakt haar schrijfblok en krabbelt een aantekening op haar lijst. Voor elke dromenjacht krijg je een cijfer en wij hebben nu een onvoldoende.

'Mag ik nog zeggen –' begint Rafi, maar ze steekt haar hand op om hem de mond te snoeren.

'Het zal maanden kosten om deze spiegel te repareren.' Tante Moyna stapt op een glasscherf en vermorzelt die onder haar hak. 'We zullen zolang wel een andere vinden, maar jullie hebben een flinke schuld aan dromen terug te betalen.'

Lalu vlucht in het nestje van mos en bladeren in mijn zak. Ik streek kalmerend over de zachte veertjes achter in haar nek.

‘Jij kunt beter, Mimi,’ zegt tante Moyna. ‘Misschien moet je eens samenwerken met iemand die beter is?’ Ze draait haar hoofd naar Deena en dan weer naar mij, en ze knikt.

Ik grom en schud mijn hoofd. Als ze wegglik-klakt met haar gevolg van technici achter zich aan, kijk ik naar de grond. Ik ben geen verrader, en ik ga mijn beste vriend echt niet in de steek laten. Suri kijkt om, en als ze mijn blik vangt, prikkelt haar dunne glimlach mijn woede.

Er komen problemen aan voor Rafi, en waar problemen komen, volgt gevaar.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Dream Hunters*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd

© 2024 Nazima Pathan

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding en illustraties: © 2024 Federica Frenna

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7256 4 (e-book 978 90 261 7258 8)

NUR 283